

Libor Žíla Tulák přichází s CD *Otec country*. Tím nemíní sebe, je to jen jedna z písní, ve kterých se vyznává z lásky ke kořenům country a potažmo příbuzných žánrů. Sám osobně je pojetím spíše trampský písničkář, a tomu odpovídá i celkový zvuk desky, jakkoliv aranžemi se hlásí k country. Trošku zbytečně zvolil na booklet poměrně nečitelný font písma, takže trošku otravuje se dozvědět celý příběh otce country - ale zase to vede k pozornějšímu poslechu. Texty vesměs obsahují upřímná, prostými a nehledanými slovy napsaná vyznání, velmi často se ale rým a formální stavba hodně podřizuje tématu a cíli (

stal se ze mě kovboj/můj děda byl kovboj

), někdy upřímnost přebíjí popisnost (

Návrat ztraceného

). Druhou polohou je pak vypravěčství příběhů z divokého západu. Hlasový projev Žíly se k tématům velmi hodí, někdy ale uškodí kolovrátkový hudební doprovod (titulní skladba), jindy je naopak instrumentace tím, co skladbu zachraňuje (

Starý indián

). Příjemná je decentní foukačka v mnohých skladbách. Nezbytná romantika kovbojů, indiánů, hor a lesů někdy až moc přebývá, naopak trošku chybí zemitá česká romantika, kterou Tulák jistě také prožívá a ze které pramení jeho texty a písně. Co zkusit opustit transformaci zkušeností a zážitků do divokého západu a popsat je tak, jak opravdu jsou v Čechách? Najdou se samozřejmě i věci, které už meze trochu překračují -

VIČÍ hody

nebo

Šibenice

, zejména ta druhá spíš vyvolává nekontrolovatelný smích než hrůzu nebo posvátnou úctu. Naopak za silné lze považovat právě dvě úvodní skladby,

Sedm skalpů

se v mezích americkozápadní romantiky celkem vkusně udržela. Ale to tak bývá na každé desce.

{desky 1320}

Martin Hejnák

vydal album

Ve víru

. Jakkoliv se jako producent jiných desek vcelku osvědčil a je škoda že u toho nezůstal (proč si nezprodukovat vlastní tvorbu s jinými umělci?), jako autor CD zůstává na stálé a neměnné úrovni. Je to sice jakási jistota, otázka je, zdali to k něčemu je. Na desce se objevují ty samé chyby, co na všech autorových předchozích deskách jako přes kopírák, až na jednu, viz níže. Asi bych mohl opsat některé své předchozí recenze, ale nechce se mi to hledat. Tak tedy: tou odlišností je kytarová spolupráce Martina Rouse, takže hudební část písniček se dostala na standardní folkovou úroveň. Teď by ještě chtělo, aby s Martinem Hejnákem někdo spolupracoval pěvecky a textařsky (tj. převzal tyto jeho úlohy) a deska by byla supr. Kdybych Martina neznal tolik let (nebo neviděl fotku na bookletu), napsal bych, podle zpěvu - na dvanáctiletého dobrý debut, za dvacet let to bude ok. Úvodní

Vím kde budeš žít

dává jakés takés naděje, hned druhá

Půltucet sólistů – díl první

Napsal uživatel Miloš Keller
Neděle, 25 Leden 2015 20:37

Cesta ke královně

(zpívána ...ke kralóvně) všechny naděje zabije. Hudba spíše scénická a obsah? Cesta ke kralóvně nevede vůbec rovně. No, nevede. A tohle je navíc slepá ulice, což prokáže i následující

Žaneta

.
Až na kooonci chooodby změní čas tvé stooopy

.... tak začíná další skladba

Jestliže chceš

. Ne děkuji, nechci. Radši další Studnu.

{desky 1327}

Další

Martin

,

Rous

(podílel se i na desce předchozího Martina, čímž jí podstatně instrumentačně vylepšil) vydal během jednoho roku 2014 už tuším druhé album. Na rozdíl od předchozího Martina je Rous zkušený písničkář, autor i kytarista, prošel i rockovou hudební školou a je to na něm znát. Technické a interpretační chyby v rámci projevu interpreta nenajdeme, najdeme ale, a na tom jsem se tuším shodl i s některými z kolegů, jistou nadprodukcí a neschopností škrtat a vyřazovat. Opět to platí pro toto album stejně, jako pro předchozí - zhruba ze tří Rousových alb by bylo jedno dobré. Z jednoho by byl dobrý maxisingl. Prostě ne vše, co napíše a zahraje stojí za zaznamenání na desku, jakkoliv na koncertě to může působit dobře. Všechny písně jsou stavěny jednotným mustrem naléhavosti, intimní romantiky a touhy a nostalgie, okořeněné instrumentálními mezihrami na kytaru. Spíš než témata jsou to takové písničkové fresky či postřehy a to v počtu 17 kusů na desku prostě nedá ucelený tvar. Najdou se samozřejmě také výjimky - tématicky silná a tomu i odpovídajícím způsobem zpracovaná textově i hudebně je

Žižkovská Brazílie

(nebudu citovat, poslechněte si). Vzápětí je to ovšem zabito skoro "hejňákovskými"

Na seanci

nebo

Atomka padá

.

{desky 1328}

Pokračování půltuctu příště.